

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 9/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. – G., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 2 ods. 2, čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11 Co 57/2011 z 20. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. – G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. decembra 2011 doručená sťažnosť I. K. – G., P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 2 ods. 2, čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 57/2011 z 20. septembra 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom na nariadenie predbežného opatrenia podaným na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) domáhal toho, aby okresný súd uložil odporcovi povinnosť zdržať sa akýchkoľvek zásahov do výkonu nájomného práva sťažovateľa ako nájomcu nehnuteľností na základe nájomnej zmluvy z 1. apríla 2009, ktorých vlastníkom je odporca. Okresný súd uznesením sp. zn. 25 C 91/2011 z 3. mája 2011 návrh sťažovateľa zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že *„nie je potrebné, aby boli pomery účastníkov dočasne upravené, keďže nebola zo strany navrhovateľa ani osvedčená obava, že by mu zo strany odporcu hrozila ujma, prípadne že by výkon jeho práva bol ohrozený. Skutočnosť, že zo strany odporcu bolo navrhovateľovi doručená výzva - Ukončenie nájomnej zmluvy okamžitou výpoveďou, teda jediné čo navrhovateľ preukázal, ešte nijako neohrozuje výkon nájomného práva navrhovateľa. Súd poukazuje na to, že v prípade, že navrhovateľ dobrovoľne nesplní povinnosti, ktoré od neho žiada odporca z akéhokoľvek dôvodu, odporca nie je oprávnený svojpomocne vypratať navrhovateľa z predmetných priestorov, ale je povinný postupovať zákonnými prostriedkami.“*

Uvedené uznesenie okresného súdu sťažovateľ napadol odvolaním, v ktorom argumentoval tým, že *„odporca začal s vykonávaním búracích prác v nebytových priestoroch a protizákonne ho vypratáva, pričom musela zasahovať polícia. Hrozba sa naplnila a škoda mu už v súčasnej dobe vznikla, pretože odporca dňa 6.5.2011 vytrhal všetky záchodové misy, umývadlá, ktoré sú jeho majetkom a tým mu absolútne znemožnil výkon nájomného práva.“* Krajský súd uznesením sp. zn. 18 Co 58/2011 z 26. mája 2011 potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu, pričom v odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že *„za súčasného stavu konania, kedy už odporca znemožnil navrhovateľovi výkon jeho nájomného práva, začal so stavebnými úpravami, potreba nariadenia predbežného opatrenia už nie je dôvodná, nakoľko predbežným opatrením sa nedosiahne účel, na ktorý je predbežné opatrenie určené. Zjednanie nápravy je možné iba konaním vo veci samej, prípade v trestnoprávnej rovine.“*

Sťažovateľ sa ďalším návrhom vedeným pred okresným súdom pod sp. zn. 28 C 102/2011 medzi tými istými účastníkmi (z 9. mája 2011) domáhal vydania identického predbežného opatrenia, ktorým by okresný súd uložil odporcovi zdržať sa akýchkoľvek zásahov do výkonu nájomného práva sťažovateľa vyplývajúceho z tej istej nájomnej zmluvy uzavretej 1. apríla 2009 medzi sťažovateľom ako nájomcom a odporcom ako prenajímateľom. Okresný súd návrh sťažovateľa zamietol uznesením sp. zn. 28 C 102/2011 z 1. júna 2011 ako nedôvodný. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že *«petit uvedený navrhovateľom je nevykonateľný s poukazom na to, že nešpecifikoval zásahy, proti ktorému by malo toto predbežné opatrenie chrániť výkon jeho nájomného práva vyplývajúceho z nájomnej zmluvy, pretože petit „akýchkoľvek zásahov“ nie je právne vykonateľný. Navrhovateľ ani nepreukázal žiadnymi listinnými dôkazmi zásahy zo strany odporcu voči navrhovateľovi takým spôsobom, aby to súdu dávalo možnosti vyhovieť takémuto návrhu»*. Ďalej okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia tiež uviedol, že *„na tunajšom súde podal navrhovateľ návrh na vydanie predbežného opatrenia pod sp. zn. 25C/91/2011, ktoré je takmer identické. Tento návrh bol uznesením zamietnutý, navrhovateľ sa voči nemu odvolal a návrh na vydanie predbežného opatrenia nie je ešte právoplatne ukončený. Napriek tomu súd nepovažoval za dôvodné toto konanie zastaviť z dôvodu § 83 O.s.p. a s poukazom na ust. § 103 O.s.p.. Súd má za to, že toto konanie nie je totiž konaním vo veci samej, ale je to len konanie na vydanie predbežného opatrenia, preto nepostupoval súd v zmysle uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a konanie nezastavil z dôvodu litispendencie, ale konanie zamietol z dôvodov vyššie uvedených.“*

Sťažovateľ podal aj proti tomuto uzneseniu (sp. zn. 28 C 102/2011 z 1. júna 2011) okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 11 Co 57/2011 z 20. septembra 2011 tak, že zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie zastavil. V odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že *„z pripojeného spisu Okresného súdu Prešov sp.zn. 25C/91/2011 odvolací súd zistil, že takýto istý návrh, s tým istým petitom, podal žalobca 27.4.2011. Návrh tejto veci bol podaný 9.5.2011. Z tohto hľadiska mal súd prvého stupňa v zmysle § 103 O.s.p. a § 83 O.s.p. konanie zastaviť, pretože začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie. Súd však vo veci rozhodol dňa 1.6.2011, avšak z pripojeného spisu sp.zn. 25C/91/2011 o tom*

istom návrhu súd rozhodol dňa 3.5.2011 a toto rozhodnutie bolo odvolacím súdom potvrdené dňa 26.5.2011. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo zástupcovi žalobcu doručené 10.6.2011. Je potrebné zdôrazniť, že vo veci sp.zn. 25C/91/2011 súd prvého stupňa návrh žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia zamietol a Krajský súd v Prešove uznesením sp.zn. 18Co/58/2011 - 31 zo dňa 26.5.2011 toto uznesenie potvrdil.

Vzhľadom na tieto skutočnosti musel odvolací súd v tejto veci konanie zastaviť, a to podľa § 159 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 103 O.s.p. a s § 104 ods. 1 O.s.p., pretože len čo sa vo veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znovu. Nepochybne, ak sa v tej istej veci, medzi tými istými účastníkmi rozhodlo právoplatne 10.6.2011, potom odvolací súd v čase rozhodovania musel túto vec považovať za právoplatne rozhodnutú.“.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sp. zn. 11 Co 57/2011 z 20. septembra 2011 argumentoval, že «bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 Listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Odvolací súd pri rozhodovaní účelovo a tendenčne skutkovo a právne interpretoval danú situáciu ako „res iudicata“. Opomenul pritom vziať do úvahy tú skutočnosť, že sťažovateľ podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia ako po doručení listiny o ukončení nájomnej zmluvy (vec vedená na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 25C/91/2011), tak aj po tom, čo spoločnosť F. P., s.r.o. skutočne začala s búracími prácami (vec vedená na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 28C/102/2011). Taktiež zoznam príloh oboch návrhov nie je totožný, aj keď samotné znenia návrhov sú veľmi podobné. Je preto odňatím práva na poskytnutie súdnej ochrany rozhodnutie krajského súdu ako odvolacieho vo veci 28C/102/2011, ak tento napriek zrejme zmeneným okolnostiam, keďže z ohrozenia práv sťažovateľa sa stalo priamo ich porušenie dňa 06.05.2011, posúdil vec ako právoplatne rozhodnutú.».

Sťažovateľ v závere svojej sťažnosti ústavnému súdu navrhol, aby o jeho sťažnosti rozhodol nálezom v tomto znení:

„1. Základné práva I. K. – G., s miestom podnikania: P., podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 Listiny ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11 Co/57/2011-39 zo dňa 20.09.2011 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 20.09.2011, sp. zn. 11 Co/57/2011, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 261,82 € na účet advokáta: JUDr. J. G., P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 2 ods. 2 listiny štátnu moc možno uplatňovať iba v prípadoch a v medziach ustanovených zákonom, a to spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní predmetnej sťažnosti musel v prvom rade zaoberať určením miesta a postavenia rozhodnutia o návrhu na vydanie predbežného opatrenia v konaní pred všeobecným súdom, ako aj existenciou účinných právnych prostriedkov nápravy v prípade, ak sa ten, na koho sa takéto rozhodnutie vzťahuje, domnieva (tvrdí), že došlo k porušeniu niektorého z jeho základných práv alebo slobôd.

Ústavný súd už vo svojej judikatúre konštatoval, že rozhodovanie a rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (II. ÚS 37/00, II. ÚS 46/00, II. ÚS 222/04).

V kontexte argumentácie sťažovateľa je potrebné tiež uviesť, že posúdenie podmienok na vydanie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd preto ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide

o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, ak by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (m. m. III. ÚS 169/2010).

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodit' z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. V prípade základného práva garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy je týmto zákonom zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“).

Podľa § 74 ods. 1 OSP pred začatím konania môže súd nariadiť predbežné opatrenie, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov, alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený.

Podľa § 75 ods. 1 OSP predbežné opatrenie nariadi súd na návrh. Návrh nie je potrebný, ak ide o predbežné opatrenie na konanie, ktoré môže súd začať i bez návrhu.

Podľa § 75 ods. 2 OSP návrh má okrem náležitostí návrhu podľa § 79 ods. 1 obsahovať opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich vydanie predbežného opatrenia, uvedenie podmienok dôvodnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, a odôvodnenie nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy. Z návrhu musí byť zrejmé, čoho sa mieni navrhovateľ domáhať návrhom vo veci samej.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich označených práv uznesením krajského súdu, pričom jadrom jeho sťažnosti je námietka, že aplikácia procesných predpisov na prerokovávanú vec zo strany krajského súdu prebehla ústavne nekonformným spôsobom, pretože vec nesprávne skutkovo a právne posúdil ako *res iudicata*.

Ústavný súd tu poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

1. K námietke sťažovateľa o porušení jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 11 Co 57/2011 z 20. septembra 2011

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že *„odvolací súd musel v tejto veci konanie zastaviť, a to podľa § 159 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 103 O.s.p. a s § 104 ods. 1 O.s.p., pretože len čo sa vo veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znovu. Nepochybne, ak sa v tej istej veci, medzi tými istými účastníkmi rozhodlo právoplatne*

10.6.2011, potom odvolací súd v čase rozhodovania musel túto vec považovať za právoplatne rozhodnutú.“.

Podľa § 103 OSP kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 OSP ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví...

Podľa § 159 ods. 3 OSP len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Podľa § 167 ods. 2 OSP ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Ústavný súd konštatuje, že dôvody, na ktorých krajský súd založil svoje rozhodnutie, sú konkrétne a je z nich zrejmé, na základe akých úvah uvedených odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd dospel k záveru o prekážke rozhodnutej veci. Dôvodom zastavenia konania o nariadení predbežného opatrenia iniciovaného sťažovateľom bola právna skutočnosť – právoplatné uznesenie krajského súdu z 26. mája 2011 vo veci vedenej pod sp. zn. 18 Co 58/2011. V predmetnej veci (sp. zn. 18 Co 58/2011) medzi tými istými účastníkmi krajský súd dospel k záveru o nepotrebnosti nariadenia predbežného opatrenia vo vzťahu k tej istej nehnuteľnosti na základe tej istej nájomnej zmluvy z dôvodu, že by sa jeho nariadením nedosiahol účel, na ktorý je predbežné opatrenie určené, keďže odporca už znemožnil sťažovateľovi výkon jeho nájomného práva tým, že začal so stavebnými úpravami (vytrhal všetky záchodové misy a umývadlá, pozn.). To znamená, že v čase rozhodovania krajského súdu o prvom predbežnom opatrení navrhnutom sťažovateľom už došlo k nezvratnému stavu, ktorý krajský súd ustálil na základe tvrdení sťažovateľa o začatej rekonštrukcii a nútenom vypratání. Preto účelová argumentácia sťažovateľa o zmenených okolnostiach (začatá rekonštrukcia odporcom, pozn.) v čase rozhodovania krajského súdu v napadnutej veci vedenej pod sp. zn. 11 Co 57/2011 z 20. septembra 2011 neobstojí. Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje aplikáciu citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v konkrétnych súvislostiach vyúsťujúcich do právneho

záveru o prekážke rozhodnutej veci za správnu, pretože ide o identický návrh na nariadenie predbežného opatrenia, medzi tými istými účastníkmi týkajúci sa tej istej veci – nehnuteľnosti, na tom istom právnom základe (nájom na základe zmluvy z 1. apríla 2009), pričom nedošlo k zmene rozhodných skutkových okolností od právoplatného rozhodnutia krajského súdu (sp. zn. 18 Co 58/2011 z 26. mája 2011). Navyše, skutkové okolnosti známe krajskému súdu pri rozhodovaní o skoršom návrhu na vydanie predbežného opatrenia (sp. zn. 18 Co 58/2011) vytvorili objektívnu prekážku pre možnosť vyhovenia druhému návrhu na vydanie predbežného opatrenia, a to z toho dôvodu, že došlo k zmareniu eventuálnej ochrany nájomného práva sťažovateľa nezvratným zásahom – už vykonanými stavebnými úpravami na predmete nájmu, aj z toho dôvodu už prípadná následná zmena okolností (na ktorú klamlivo poukazoval sťažovateľ, pozn.) nebola podľa názoru ústavného súdu spôsobilá privodiť chcený výsledok – nariadenie predbežného opatrenia, tak ako navrhoval sťažovateľ (v oboch konaniach, pozn.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojej Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2011, v 25. stanovisku vyslovil, že *„pokiaľ nedôjde k zmene skutkových okolností, tvorí právoplatné uznesenie, ktorým súd zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia, prekážku veci právoplatne rozsúdenej (§ 159 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 167 ods. O.s.p.)“*. Je nepochybné, že aplikácia tohto stanoviska nevyvoláva problémy v prípade, ak účastník v rámci jedného konania opakovane podá návrh na nariadenie predbežného opatrenia, potom čo už súd právoplatne rozhodol o jeho skoršom návrhu na vydanie predbežného opatrenia, avšak v prípade, že účastník podá viacero obsahovo identických návrhov paralelne (teda pôjde o samostatné návrhy vedené ako samostatné konania pod odlišnými spisovými značkami) z tých istých dôvodov, týkajúcich sa tej istej veci, medzi tými istými účastníkmi bezo zmeny skutkových okolností významných pre rozhodnutie, je potom podľa názoru ústavného súdu prípustné, aby súd po posúdení rozhodných okolností rozhodol o tom, že skoršie právoplatné rozhodnutie súdu o jednom z týchto podaných návrhov na vydanie predbežného opatrenia za splnenia už uvedených podmienok totožnosti veci tvorí prekážku res iudicata.

Ústavný súd tak námietky sťažovateľa o ústavne nekonformnej aplikácii procesných predpisov hodnotí ako neopodstatnené, pretože krajský súd v rámci odvolacieho konania

o predbežnom opatrení aplikoval relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku podľa ich účelu a zmyslu, rešpektujúc tak práva sťažovateľa, a preto závery uvedené v napadnutom uznesení krajského súdu sú celkom legitímne a právne akceptovateľné.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že nezistil v napadnutom uznesení krajského súdu ani známky arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti, ktoré by mohli signalizovať porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a identického práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), preto závery týkajúce sa namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa vzťahujú aj na namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V tejto spojitosti treba zdôrazniť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (III. ÚS 185/09).

Vzhľadom na to, že ústavný súd zhodnotil právne závery krajského súdu ako správne, nezistil relevantnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny ani jeho právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, predloženú sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Z už uvedených záverov ústavného súdu tiež vyplýva, že je vylúčené, aby v posudzovanej veci došlo k porušeniu čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 2 ods. 2 listiny, pretože krajský súd konal v rámci svojej právomoci a vychádzajúc z rozhodných skutočností

aplikoval relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku podľa ich účelu a zmyslu a dospel tak k správnym záverom.

2. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie svojho základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny. Sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti však neuviedol žiadne konkrétne dôvody. Ústavný súd preto považuje túto námietku za neopodstatnenú a konštatuje, že už prima facie nie je daná príčinná súvislosť medzi týmto označeným základným právom sťažovateľa a napadnutým uznesením krajského súdu, respektíve postupom, ktorý mu predchádzal. Ústavný súd preto sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal a ani neodstraňoval nedostatok sťažnosti (chýbajúca plná moc pre advokáta, pozn.).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2012